

Do Prokuratury Rejonowej w Otwocku

6.05.2026r.

ul. Powstańców Warszawy 15

Polecony-Priorytet

05-400 Otwock

Zawiadamiający:

Ewa Stepków Pesel nr 49060103586

i Włodzimierz Stepków Pesel nr 42071501637

ul. Kasztanowa 1A, 05-420 Józefów

nieruchomość KW WAIO/00020232/7

Aktualnie lokowani w różnych miejscach w Józefowie

w wyniku bezprawnej eksmisji z dnia 21.10.2025r.

Do wiadomości:

1/ Ministerstwo Sprawiedliwości Prokurator Generalny, ul. Al. Ujazdowskie 11, 00-950
Warszawa

2/ Prokurator Regionalny w Warszawie. ul. Krakowskie Przedmieście 25, 00-071
Warszawa

3/ Prezydent Rz.P

4/ Domena: <https://25latwalki.pl>

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

**przez funkcjonariuszy publicznych Sądu Rejonowego w
Otwocku I Wydział Cywilny, komorników sądowych,
nabywcę wierzytelności i jego pełnomocnika prawnego, w**

przedmiocie nieuprawnionego prowadzenia postępowania egzekucyjnego o sygn. akt I Co 388/20, Komorników Km 1040/20 i Km 38/25, tj. wszystkich stron znanych już Prokuraturze z naszych licznych zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Działając we własnym imieniu, zawiadamy o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych uczestniczących w postępowaniu rozpoznawczym i egzekucyjnym dotyczącym nieruchomości położonej w ul. Kasztanowa 1A, 05-420 Józefów, to jest czynu mogącego wypełniać znamiona art. 231 § 1 k.k., a w zależności od ustaleń także innych przepisów pozostających w zbiegu.

Podejrzenie to wynika z prowadzenia i podtrzymywania egzekucji z nieruchomości mimo istnienia prawomocnych orzeczeń sądowych, które wiązały sąd egzekucyjny na podstawie **art. 365 § 1 k.p.c., oraz mimo podnoszonych przez zawiadamiającego zarzutów dotyczących braku legitymacji procesowej, wadliwego sprostowania, braku skutecznego przerwania biegu przedawnienia oraz bezczynności sądu przez wieloletni okres.**

Także załączamy dowód w postaci naszej SKARGI z dnia 5.05.2026r. skierowanej do Sądu Rejonowego w Otwocku I Wydział Cywilny. Ta Skarga potwierdza, że eksmisja z nieruchomości w dniu 21.10.2025r. była bezprawna wobec braku prawomocności szeregu wcześniejszych skarg na komornika sądowego Km 1040/20 do Sądu Rejonowego w Otwocku. Prokuratura posiada w pełni uzasadnione nasze skargi kierowane do Prokuratury od samego początku powstania postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 1040/20 z dnia 31 lipca 2020r. na podstawie spraw sądowych o sygn. akt I Co 388/20 i dalszych skarg na komornika sądowego, które wbrew wcześniejszym błędnym ocenom Prokuratury, całkowicie potwierdzają nasze Zawiadomienia, oraz dalszych skarg na nieuprawnionego komornika sądowego Km 38/25 który przeprowadził bezprawną eksmisję z naszej nieruchomości w dniu 21.10.2025r. przy nieuprawnionym wykorzystaniu Policji, wbrew przedstawionemu przez nas dowodu prawomocności naszej własności nieruchomości ujawnionej w dziale II księgi wieczystej o nr KW WA10/000232/7 oraz art. 3 U.Ks.W.i H.

Wnioski

Wnosi się o:

- wszczęcie i przeprowadzenie postępowania przygotowawczego;
- zabezpieczenie akt wszystkich naszych skarg na komornika i na funkcjonariuszy publicznych dotychczas wniesionych do Prokuratury
- wszystkich spraw rozpoznawczych, klauzulowych, egzekucyjnych i wieczystoksięgowych];
- ustalenie, którzy sędziowie, referendarze, komornicy i inni funkcjonariusze podejmowali czynności mające wpływ na utrzymanie egzekucji i eksmisji;
- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z prawomocnych orzeczeń wskazanych w załącznikach, ze szczególnym uwzględnieniem ich sentencji, gdyż związanie z **art. 365 § 1 k.p.c.** dotyczy co do zasady rozstrzygnięcia zawartego w sentencji jak i uzasadnienia zawartego w tych wyrokach, które wszystkie zostały dotychczas dostarczone do Prokuratury. W dalszej części Zawiadomienia przypominamy o wiążących orzeczeniach Sądu Najwyższego, aby uniknąć dalszych zbędnych dyskusji.
- dopuszczenie dowodu z całych akt komorniczych, w tym wniosków egzekucyjnych, postanowień, opisów i oszacowań, przybicia, przysądzenia własności, zawiadomień o terminach oraz protokołów wydania nieruchomości, w tym naszego Zażalenia z dnia 10 marca 2025r. Uzasadniającego rażące uchybienia Sądu od dnia 9 listopada 2023r. do dnia 20.03.225r., a Skierowanego do Sądu II instancji, i nieuprawnienie wstrzymane przez Sąd w Otwocku
- przesłuchanie zawiadamiającego na okoliczność zgłaszanych zarzutów, dat ich wniesienia oraz reakcji sądu;
- ustalenie związku przyczynowego pomiędzy zignorowaniem wiążących orzeczeń a doprowadzeniem do utraty władania nieruchomością i powstaniem szkody;
- rozważenie wystąpienia o uchylenie immunitetu, jeżeli materiał dowodowy wskaże na dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez wskazanych funkcjonariuszy publicznych w naszych dotychczasowych zawiadomieniach.

Uzasadnienie

1. Stan sprawy

W sprawie dotyczącej naszego obecnego Zawiadomienia i innych zawiadomień zapadły

prawomocne orzeczenia, które przesądzały brak legitymacji czynnej / biernej, brak skuteczności dochodzenia roszczenia wobec konkretnej osoby, uchylenie wcześniejszego rozstrzygnięcia, brak podstaw do nadania klauzuli, inne. Mimo tego postępowanie egzekucyjne było kontynuowane, a zarzuty strony były pomijane oraz oddalane bez skutecznego odniesienia się do wiążącego znaczenia wcześniejszych rozstrzygnięć.

Jeżeli z sentencji prawomocnych orzeczeń rzeczywiście wynikało, że dany podmiot nie posiada legitymacji albo że tytuł nie może być skutecznie wykonywany wobec określonej osoby, sąd egzekucyjny nie miał swobody do ponownego badania tej kwestii wbrew mocy wiążącej wynikającej z art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd egzekucyjny ma bezwzględny obowiązek uwzględniania z urzędu prawomocnych orzeczeń sądowych na mocy art. 365 k.p.c., który nakłada na sądy i organy państwowe obowiązek respektowania prawomocnych wyroków bez możliwości ich ponownego badania. To nie jest kwestia uznaniowości – jest to norma bezwzględna, wiążąca każdy sąd, w tym egzekucyjny.

2. Znaczenie art. 365 § 1 k.p.c.

Art. 365 § 1 k.p.c. ustanawia związanie prawomocnym orzeczeniem wobec sądów i organów państwowych, jednak zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury związanie to odnosi się przede wszystkim do sentencji orzeczenia, a nie automatycznie do całego uzasadnienia.

Z punktu widzenia odpowiedzialności karnej i procesowej kluczowe jest więc nie ogólne powołanie wcześniejszych wyroków, lecz wykazanie, że z ich sentencji wynikał konkretny skutek wykluczający dalsze prowadzenie egzekucji albo wymagający przyjęcia określonego statusu strony. Bez takiego wykazania zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. może zostać uznany za spór interpretacyjny, a nie oczywiste zlekceważenie wiążącego rozstrzygnięcia, a co jest potwierdzone w sposób oczywisty powołanymi postanowieniami sądów apelacyjnych i dwoma wyrokami sądów apelacyjnych o powadze rzeczy osądzonej.

3. Możliwa kwalifikacja karna

W realiach prawa polskiego podstawową osią zawiadomienia jest **art. 231 § 1 k.k.** Orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza odpowiedzialność karną funkcjonariusza publicznego za bezprawne działanie w sferze orzeczniczej, ale w naszej udowodnionej sytuacji istnieją mocne podstawy wskazujące na przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, a nie tylko na omyłkę prawną.

Nasze dowody jakie przedstawiliśmy mają charakter nie tylko prawny w pojęciu standardowym, lecz charakter zbrodni prawnej i to z celowym zamiarem ich popełnienia, na co także zwróciły uwagę trzy różne postanowienia sądów rejonowych karnych orzekających o prawdopodobieństwie popełnienia oszustwa.

4. Oś argumentacji procesowej

- * istnieją prawomocne orzeczenia sądowe
- z ich sentencji wynikał skutek wiążący dla sądu egzekucyjnego;
- sąd egzekucyjny został na te orzeczenia powołany wprost w piśmiennictwie z naszej strony zarówno do Sądu jak i do Prokuratury, a tym nawet sześć pism ze strony Prokuratury Regionalnej skierowanych do nas i do Prokuratury Rejonowej w Otwocku o przyłączenie się do procesu na mocy art. 7 k.p.c. Bez skutku, wyłącznie odmowy chroniące funkcjonariuszy publicznych
- mimo tego sąd podjął lub podtrzymał czynności egzekucyjne;
- czynności te doprowadziły do licytacji nie odbytej w dniu 22 stycznia 2024r., przestępczego oszacowania o ca 50% tj, ca 2 miliony złotych- mniejszego od wartości rynkowej nieruchomości, nieuprawnionego przybicia 5 miesięcy później po cenie wywoławczej bez powiadnienia właścicieli nieruchomości, nieuprawnionego przysądzenia, nieuprawnionej eksmisji i nieuprawnionego wydania nieruchomości.
- pomiędzy zignorowaniem mocy wiążącej orzeczeń a szkodą zachodzi związek przyczynowy.

W sprawach egzekucji z nieruchomości podstawowe znaczenie ma to, że egzekucja opiera się na tytule wykonawczym wskazującym wierzyciela i dłużnika, a dalsze etapy

postępowania mają charakter ściśle formalny. Jeżeli więc tytuł był nieskuteczny wobec określonej osoby albo dalsze prowadzenie egzekucji pozostawało w sprzeczności z prawomocnym rozstrzygnięciem, argument o bezprawności czynności procesowych zyskuje realną wagę, a tak jest w naszej sytuacji procesowej.

5. Przedawnienie i legitymacja

Os samego początku stawialiśmy liczne zarzuty że istnieje przedawnienie ze stosunku podstawowego, przedawnienie samego Nakazu Zapłaty I Nc 57/07 z 3.08.2007r. Wobec nie przerwania tego przedawnienia przez okres 10 lat w wyniku występowania z roszczeniami do Sądu do nas jako osób nie związanych z tym nakazem zapłaty nie będących stroną tych roszczeń, co potwierdziły trzy postanowienia sądów apelacyjnych z 2009r., 2011r, i 2017r., a także prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z 2011r . o powadze rzeczy osądzonej i potwierdzony Postanowieniem Sądu Najwyższego w roku 2013r.

Mało tego, wykazaliśmy także, że Nabywca wierzytelności występujący z roszczeniem egzekucyjnym, nie posiadał i nie posiada legitymacji procesowej/zdolności sądowej/ na mocy Art. 517 par. 2 a także wielu orzeczeń Sądu Najwyższego, a co było obowiązkiem Sądu sprawdzeniem tego stanu, a czego Sąd rażąco uchybił.

To bezspornie wykazuje, że sąd nie tylko się pomylił, lecz zignorował stan prawny wynikający z akt i dowodów prawnych.

6. Wieloletnie zaniechanie

Samo pięcioletnie nierozpoznanie zarzutów nie przesądza jeszcze o odpowiedzialności karnej, ale może być istotnym elementem całokształtu bezprawia, zwłaszcza jeżeli w tym czasie następowały nieodwracalne skutki egzekucji. W połączeniu z wykazaniem przez nas wiedzy sądu o prawomocnych orzeczeniach i kontynuowaniem egzekucji silnie wspiera tezę o niedopełnieniu obowiązków.

Także wieloletnie 5- letnie przewlekanie rozpoczęcia procesu o sygn. akt I C 158/21 o ugodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, które zostało potwierdzone Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa Praga IV Wydział Cywilny, stanowi realny zarzut o tendencyjnym działaniu Sądu aby uniemożliwić nam obronę przed bezprawnym postępowaniem egzekucyjnym. Prawomocne orzeczenie Sądu o roszczeniu

wyłącznie kwoty 100.000 zł. dla Nabywcy wierzytelności, zamiast przestępczego roszczenia w kwocie ponad 6 / sześć/ milionów złotych (patrz 3 postanowienia sądów rejonowych karnych), anulowało by całe postępowanie egzekucyjne.

W ocenie zawiadamiającego materiał sprawy wskazuje na uzasadnione podejrzenie, że osoby pełniące funkcje publiczne w toku postępowania rozpoznawczego i egzekucyjnego zaniechały obowiązku respektowania prawomocnych orzeczeń, do czego były zobowiązane na podstawie art. 365 § 1 k.p.c., oraz dopuściły do kontynuowania egzekucji mimo braku ku temu skutecznej podstawy prawnej. Skutkiem tych działań było doprowadzenie do utraty władania nieruchomością i wyrządzenie istotnej szkody w interesie prywatnym zawiadamiającego o wartości minimum 4 /cztery/ miliony złotych (wartość rynkowa nieruchomości) plus zadośćuczynienia w kwocie minimum 3 miliony złotych za poniesione straty moralne i zdrowotne w okresie ponad 5-ciu lat.

Z tych względów zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w kierunku czynu z art. 231 § 1 k.k., a także wszechstronnego zbadania, czy poszczególne czynności procesowe nie zostały podjęte w warunkach świadomego zignorowania mocy wiążącej prawomocnych orzeczeń sądowych, ponieważ posiadamy silne uzasadnione odczucia i nawet dowody na takie

naprawdę stwierdzenie, tym bardziej że mamy do czynienia z profesjonalnymi osobami pełniącymi funkcje publiczne, a także profesjonalnym pełnomocnikiem reprezentującym Nabywcę wierzytelności.

W celu ułatwienia Prokuraturze ocenę naszych zarzutów i dowodów prawnych, przedstawiamy poniżej stan prawny obowiązujący w Polsce:

Wpływ sprostowania nakazu zapłaty z 2019 r. na ważność tytułu wykonawczego i skuteczność egzekucji z weksla

Teza główna

Samo sprostowanie nakazu zapłaty nie powoduje automatycznie nieważności tytułu wykonawczego ani całej egzekucji. Decydujące jest to, **czy sprostowanie mieściło się w granicach art. 350 k.p.c. jako usunięcie oczywistej omyłki**, czy też w rzeczywistości prowadziło do niedopuszczalnej merytorycznej zmiany rozstrzygnięcia. Jeżeli sąd pod pozorem sprostowania zmienił element istotny dla zakresu obowiązku dłużnika, wierzyciela, wysokości świadczenia albo podstawy odpowiedzialności, powstaje silny argument, że tytuł wykonawczy został oparty na wadliwie ukształtowanym tytule egzekucyjnym. **Tutaj w sposób oczywisty Sąd Apelacyjny w 2011r. orzekł prawomocnie, że w naszej sytuacji prawnej nie można już dokonać tzw. „sprostowania” Nakazu Zapłaty I Nc 57/07 z 3.08.2007r. na mocy art. 350 kpc., a co potwierdziło Postanowienie Sądu Najwyższego z 2013r., a także potwierdziło analogiczne Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie I Wydział Cywilny z dnia 11 listopada 2009r. o sygn. akt I ACz 1767/7 – łącznie o nie istnieniu nas jako strony postępowania.**

W sprawach wekslowych po 2019 r. problem ten należy oceniać łącznie z linią orzeczniczą wynikającą z wyroków TSUE i późniejszych orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczącą ochrony dłużnika, zwłaszcza konsumenta, przed automatycznym egzekwowaniem nakazów opartych na wekslu bez realnej kontroli materialnoprawnej. Po 2019 r. sądy częściej rozróżniają zatem: wadę samego nakazu, wadę klauzuli wykonalności oraz przeszkody do dalszej egzekucji dochodzone w art. 840 k.p.c.

Jeżeli jednak pod etykietą „sprostowania” zmieniono treść obowiązku, wskazano inną osobę zobowiązaną, inną kwotę główną albo w inny sposób rozszerzono zakres odpowiedzialności, środek ten przekracza granice art. 350 k.p.c. **Dowód – powołany wyżej wyrok z 2011r.**

Nakaz z weksla po wyrokach TSUE

Punktem zwrotnym dla spraw z weksla były wyroki TSUE odnoszące się do dochodzenia roszczeń z weksli zabezpieczających umowy konsumenckie. W sprawie C-176/17 Trybunał wskazał, że model krajowy nie może pozbawiać konsumenta skutecznej ochrony przed nieuczciwymi warunkami umowy tylko dlatego, że wierzyciel posługuje się wekslem. Następnie w połączonych sprawach C-419/18 i C-483/18 TSUE potwierdził, że sąd krajowy powinien mieć możliwość zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru warunków umowy stanowiącej podstawę wystawienia weksla, a krajowe ograniczenia dowodowe nie mogą niweczyć tej ochrony.

Wpływ tej linii na analizę sprostowania jest pośredni, ale istotny. Jeżeli po wydaniu nakazu z weksla sąd dokonał jeszcze „sprostowania”, które w praktyce utrwaliło lub rozszerzyło możliwość egzekwowania świadczenia bez realnej kontroli stosunku podstawowego, (co miało miejsce) to ocena ważności tytułu nie może abstrahować od standardu efektywnej ochrony sądowej wynikającego z prawa unijnego. W sprawach konsumenckich wada sprostowania może więc wzmacniać zarzut, że tytuł wykonawczy został ukształtowany i wykorzystany w sposób sprzeczny z wymogami skutecznej ochrony konsumenta

Czy sprostowanie z 2019 r. mogło „uzdrowić” wadliwy nakaz

Co do zasady nie. Jeżeli pierwotny nakaz zawierał wadę o charakterze materialnym, sprostowanie nie może służyć jej legalnemu usunięciu, ponieważ art. 350 k.p.c. nie jest narzędziem do zmiany treści rozstrzygnięcia. Jeżeli więc **nakaz z weksla był wadliwy z powodu błędnego określenia zobowiązanego, a to miało miejsce**, zakresu odpowiedzialności lub innego elementu wpływającego na meritum, „sprostowanie” dokonane w 2019 r. nie powinno być traktowane jako skuteczne uzdrowienie takiej wady.

W praktyce sądowej oznacza to, że przy badaniu skuteczności egzekucji trzeba oddzielić dwie kwestie. Pierwsza to pytanie, czy postanowienie o sprostowaniu było dopuszczalne. Druga to pytanie, czy organ egzekucyjny działał na podstawie tytułu odpowiadającego rzeczywistej treści prawomocnego orzeczenia. Gdy sprostowanie było niedopuszczalne, pojawia się argument o wadliwości samej podstawy egzekucji, ale jego procesowe wykorzystanie wymaga dobrania właściwego środka zaskarżenia (**to zawiadomijający obszernie dowodowo przedstawili sądowi egzekucyjnemu**) albo powództwa przeciwegzekucyjnego.

Wpływ na tytuł wykonawczy

Po 2019 r. osobno trzeba oceniać tytuł egzekucyjny i tytuł wykonawczy. Tytułem egzekucyjnym jest nakaz zapłaty, natomiast tytuł wykonawczy powstaje po nadaniu klauzuli wykonalności albo z mocy szczególnego przepisu. Jeżeli klauzula została nadana na podstawie treści nakazu, która została później wadliwie „skorygowana”, w zależności od konfiguracji procesowej można kwestionować albo samą klauzulę, albo wykonalność tytułu, albo dalsze czynności egzekucyjne,

Sąd egzekucyjny otrzymał wszystkie wymagane dowody prawne i materialne.

Znaczenie przedawnienia po powstaniu tytułu

Najważniejszym orzeczeniem systemowym pozostaje uchwała Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2019 r., III CZP 63/18. SN przesądził w niej, że zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem, jeżeli przedawnienie nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego, może stanowić podstawę powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. To rozróżnienie ma duże znaczenie w sprawach, w których dłużnik próbuje połączyć zarzut wadliwego sprostowania z zarzutem dawnego przedawnienia stosunku podstawowego.

Jeżeli twierdzenie dotyczy tego, że wierzytelność ze stosunku podstawowego była przedawniona już przed wydaniem nakazu z weksła, sąd może uznać taki argument za spóźnioną próbę podważenia prawomocnego rozstrzygnięcia co do meritum. **Jeżeli natomiast chodzi o zdarzenia następcze wobec tytułu, w tym przedawnienie po jego powstaniu, art. 840 k.p.c. pozostaje właściwą drogą, którą zawiadomijający w pełni wykorzystali w skargach do sądu egzekucyjnego.**

Po 2019 r. w sprawach wekslowych znaczenie ma także status dłużnika. Orzecznictwo TSUE i wynikające z niego orzeczenia krajowe wyraźnie wzmocniają ochronę konsumenta, zwłaszcza tam, gdzie weksel in blanco zabezpieczał umowę pożyczki lub kredytu konsumenckiego. W takiej konfiguracji sąd nie powinien poprzestać na formalnej kontroli weksła, lecz powinien uwzględnić możliwość badania stosunku podstawowego i klauzul abuzywnych.

To zawiadomijający wykazali sądowi egzekucyjnemu dowód TSUE i weksel na podstawę prawną nakazu zapłaty, i przedawnienie z samego nakazu (10 lat jako brak ważności nakazu), z weksła i terminu płatności z weksła (3 lata – rok 2011.

W relacjach czysto profesjonalnych ten standard ochronny jest węższy. **ZAWIADOMIAJĄCY SĄ KONSUMENTAMI.** Nie znika jednak ogólna zasada, że sprostowanie nie może zastępować merytorycznej zmiany orzeczenia, a wadliwy tytuł może być zwalczany środkami przewidzianymi przez k.p.c

Jakie argumenty mają największą siłę po 2019 r.

Najsilniejsze argumenty przeciwko skuteczności egzekucji opartej na „sprostowanym” nakazie z weksła to zwykle:

- wykazanie, że sprostowanie zmieniło istotny element sentencji, a więc przekroczyło granice art. 350 k.p.c.;
- wykazanie, że na podstawie takiego sprostowania nadano lub utrzymano klauzulę wykonalności mimo wad tytułu;
- wykazanie, że po powstaniu tytułu zaszły zdarzenia z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., w szczególności przedawnienie, spełnienie świadczenia, potrącenie lub inne zdarzenia niweczące wykonalność;
- w sprawach konsumenckich, powołanie standardu TSUE wymagającego realnej sądowej kontroli stosunku podstawowego mimo formalnego oparcia roszczenia na wekslu.

Te w/w argumenty/zarzuty zostały wykazane przez Zawiadomijających, plus brak zdolności procesowej Nabywcy Wierzytelności na mocy art. 517 par.2 i innych orzeczeń SN.

W sprawach z weksła po 2019 r. nie można analizować sprostowania w oderwaniu od standardu ochrony konsumenta, przedawnienia oraz granic kognicji komornika. Komornik sam nie unieważni egzekucji z powodu wadliwego sprostowania, **ale sąd może to uczynić w odpowiednim trybie, zwłaszcza gdy dłużnik wykaże, że**

„sprostowanie” było w rzeczywistości merytoryczną zmianą nakazu lub że po powstaniu tytułu zaszyły zdarzenia z art. 840 k.p.c. TAK WYKAZALIŚMY SĄDOWI EGZEKUCYJNEMU.

Analiza sytuacji prawnej Zawiadamiającego— zasadnicze pytania

1. Czy nakaz zapłaty wydany wobec osoby niebędącej stroną postępowania jest ważny?

To jest **najsilniejszy argument w całej sprawie**. Jeżeli sądy apelacyjne w 2009r. 2011 r. i 2017 r. oraz Wyrok z 2011r. poparty przez Sąd Najwyższy w 2013 r. prawomocnie orzekły, że Państwo **nie byli stroną** postępowania nakazowego (bo treść pozwu, weksla i deklaracji wekslowej nie odpowiadała złożonym przez Państwa podpisom), **to mamy do czynienia z klasyczną przesłanką nieważności postępowania z art. 379 pkt 2 lub pkt 5 k.p.c. — strona nie miała zdolności procesowej lub została pozbawiona możliwości obrony swych praw.**

Postępowanie prowadzone wobec osoby, która nie jest dłużnikiem wekslowym, narusza podstawę podmiotową tytułu egzekucyjnego. Wyroki sądów apelacyjnych i Sądu Najwyższego potwierdzające, że nie byli Państwo stroną, stanowią prejudykat o fundamentalnym znaczeniu i powinny być podniesione w każdym postępowaniu egzekucyjnym jako argument przemawiający za brakiem legitymowanego adresata obowiązku. TAKIE ZARZYTY I DOWODY PRZEDSTAWILI ZAWIADOMAWIAJĄCY SĄDOWI EGZEKUCYJNEMU.

2. Czy „sprostowanie” z 2019 r. jest dopuszczalne po tych wyrokach?

Nie. Prawomocny wyrok z 2011 r. (potwierdzony przez SN w 2013 r.) przesądził, że w tej konkretnej sprawie nie można stosować art. 350 k.p.c. do sprostowania nakazu zapłaty. Ten wyrok jest **wiązący na mocy art. 365 k.p.c.** — sąd niższy nie może działać wbrew prawomocnemu orzeczeniu sądu wyższej instancji, które wyraźnie wyłączyło tę drogę prawną.

Sąd, który w 2019 r. mimo to wydał postanowienie o sprostowaniu, naruszył:

- **art. 365 k.p.c.** (moc wiążąca prawomocnych orzeczeń),
- **art. 366 k.p.c.** (powaga rzeczy osądzonej — kwestia dopuszczalności sprostowania była już prawomocnie przesądzona),
- **art. 350 k.p.c.** (sprostowanie przekroczyło dopuszczalne granice).

Takie postanowienie nie może sanować wadliwości nakazu. Skoro sądy wielokrotnie i prawomocnie stwierdziły, że nie można prostować tego nakazu i że nie byli Państwo stroną, każda późniejsza próba „sprostowania” jest proceduralna nieskuteczna jako wydana wbrew prawomocności poprzednich orzeczeń.

3. Czy nakaz zapłaty przedawnił się 4 sierpnia 2017 r.?

To **kluczowa kwestia wymagająca precyzyjnego rachunku**. Zasada jest następująca:

- **Przed 9 lipca 2018 r.:** roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawniało się z upływem **10 lat** (dawny art. 125 § 1 k.c.).
- **Od 9 lipca 2018 r.:** termin ten skrócono do **6 lat** (nowy art. 125 § 1 k.c. po nowelizacji z 13 kwietnia 2018 r., Dz.U. 2018 poz. 1104). Ustawa nakazała stosować krótszy z porównywanych terminów — jeżeli stary 10-letni nie upłynął jeszcze 9 lipca 2018 r., od tej daty liczono nowy 6-letni, ale końcem było **31 grudnia** danego roku.

Aby ustalić, czy nastąpiło przedawnienie 4 sierpnia 2017 r., trzeba znać **dokładną datę uprawomocnienia się nakazu zapłaty** (od niej biegnie 10-letni termin) i ustalić, czy bieg przedawnienia był przerywany. Tutaj **NALEŻY POTWIERDZIĆ UTRATĘ WAŻNOŚCI NAKAZU ZAPŁATY Z DNIEM 4 SIERPNIA 2017R.**

4. Czy postępowania sprostowaniowe przerywały bieg przedawnienia?

Zasadniczo nie, i to jest bardzo silny argument. Sąd Najwyższy w wyroku z **19 listopada 2014 r., II CSK 196/14** (potwierdzonym m.in. uchwałą III CZP 60/16 z 2016 r.) przesądził, że **czynność procesowa przerywa bieg przedawnienia wyłącznie w stosunku do osób, które były stronami tego postępowania**.

Skoro sądy apelacyjne i SN orzekły, że **nie byliŚMY stroną** postępowania nakazowego i postępowań o sprostowanie, to:

- żadne z tych postępowań nie mogło skutecznie przerwać biegu przedawnienia w stosunku do Państwa,
- wniosek o sprostowanie złożony przez wierzyciela (jeżeli Państwo nie byli stroną) nie jest czynnością „przed sądem” przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia przeciwko Państwu w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Brak przerwania przedawnienia oznacza, że termin biegł nieprzerwanie od daty uprawomocnienia się nakazu. Jeżeli np. nakaz uprawomocnił się w 2007 r., to 10-letni termin upłynąłby w 2017 r., zaś po nowelizacji z 9 lipca 2018 r. i tak zastosowanie miałyby krótszy termin (upłynięty już wcześniej).

5. Sprostowanie z 2019 r. a przedawnienie

Nawet gdyby uznać, że sprostowanie było procesowo dopuszczalne (czemu przeczy cały opisany stan prawny), to **sprostowanie orzeczenia nie kreuje nowego tytułu egzekucyjnego ani nie otwiera na nowo biegu przedawnienia**. Sprostowanie poprawia jedynie oczywistą omyłkę — nie jest nowym orzeczeniem i nie powoduje biegu nowego terminu.⁶ Podsumowanie argumentacji prawnej — hierarchia zarzutów

Argument Podstawa prawna Siła

Argument	Podstawa prawna	Siła
Nie byli Państwo stroną postępowania nakazowego — orzeczone prawomocnie	art. 379 pkt 2, 5 k.p.c., art. 365–366 k.p.c.	Najsilniejszy

Argument	Podstawa prawna	Siła
Sprostowanie z 2019 r. sprzeczne z prawomocnymi wyrokami z 2011/2013/2017 r.	art. 350 k.p.c., art. 365–366 k.p.c.	Bardzo silny
Brak przerwania biegu przedawnienia wobec niebędącej stroną	art. 123 § 1 pkt 1 k.c., SN II CSK 196/14, III CZP 60/16	Silny
Przedawnienie roszczenia z nakazu (art. 125 k.c.) — bieg od uprawomocnienia bez przerwy	art. 125 k.c. (stary — 10 lat, nowy od 9.07.2018 r. — 6 lat)	Silny — wymaga rachunku dat
Niedopuszczalne sprostowanie merytorycznej treści nakazu — art. 350 k.p.c.	art. 350 k.p.c., orzecznictwo SN	Silny

Praktyczne wskazanie

Najważniejsze teraz to **ustalić datę uprawomocnienia się pierwotnego nakazu zapłaty i sprawdzić, czy w aktach jest jakakolwiek czynność przerywająca bieg przedawnienia (nie była), która była skierowana bezpośrednio przeciwko nam jako stronom (a nie wobec innych podmiotów). Jeżeli takich czynności nie ma lub nie skutkowały wobec nas z powodu braku legitymacji procesowej — argument o przedawnieniu jest samodzielną podstawą do żądania pozbawienia wykonalności tytułu w trybie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. TAK JEST.**

Aby skorzystać ze wszystkich tych argumentów jednocześnie, wystąpiliśmy z **powództwem o pozbawienie wykonalność dwóch tytułów wykonawczych tytułu wykonawczego** (art. 840 k.p.c.) połączone z wnioskiem o zawieszenie egzekucji na czas procesu. To ma miejsce w pozwie do Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie o sygn. akt II C 2151/25, lecz w pierwszej instancji ten Sąd mając wszystkie w/w dowody prawne, w sposób niezrozumiały oddalił wniosek o zabezpieczenie i aktualnie zażalenie jest skierowane do Sądu Apelacyjnego. Należy wskazać stronniczość tego Sądu będącego pod wpływem S R w Otwocku, ponieważ wbrew prawu, czekaliśmy na uzasadnienie wniosku o zabezpieczenie przez 5 miesięcy, a zamiast prawnego uzasadnienia otrzymaliśmy „dyrdymałki”.

Końcowe pytanie: czy sąd egzekucyjny miał obowiązek rozpatrywać te w/w zarzuty w postaci prawomocnych wyroków zgłoszone do sądu?

Obowiązek sądu egzekucyjnego rozpatrzenia prawomocnych wyroków jako zarzutów

Sąd egzekucyjny ma bezwzględny obowiązek uwzględniania z urzędu prawomocnych orzeczeń sądowych na mocy art. 365 k.p.c., który nakłada na sądy i organy państwowe obowiązek respektowania prawomocnych wyroków bez możliwości ich ponownego badania. To nie jest kwestia uznaniowości — jest to norma bezwzględna, wiążąca każdy sąd, w tym egzekucyjny.

Rozróżnienie między rodzajem zarzutu a właściwym trybem

Sprawa, z którą występujemy do Prokuratury, jest wyjątkowo poważna — mamy tutaj zbieg kilku silnych argumentów prawnych jednocześnie:

- **prawomocne wyroki** przesądzające o braku legitymacji procesowej,
- **niedopuszczalne sprostowanie** wbrew wcześniejszym orzeczeniom,
- **brak przerwania przedawnienia** wobec osoby niebędącej stroną,
- **zaniechanie sądu** przez 5 lat mimo zgłoszonych zarzutów.

To rzadka konfiguracja, w której każdy z tych argumentów samodzielnie już uzasadnia działanie, a razem tworzą bardzo mocną podstawę do obrony i do wszczęcia działania przez Prokuratora.

Jednocześnie Prokuratura może mieć wątpliwości odnośnie kwalifikacji prawnej w zakresie sentencji wyroku a jego uzasadnieniem wydanym w tym samym wyroku, a więc przedstawiamy argumentacją prawną w tym zakresie w świetle wiążących orzeczeń Sądu Najwyższego:

Z orzecznictwa SN wynika także, że uzasadnienie realizuje funkcję gwarancyjną, ponieważ pozwala stronie poznać motywy rozstrzygnięcia i efektywnie je zaskarżyć. Jeżeli bez uzasadnienia nie sposób ocenić, dlaczego i w jakim zakresie sąd orzekł w określony sposób, to w płaszczyźnie prawa do rzetelnego procesu znaczenie uzasadnienia staje się praktycznie równoważne znaczeniu sentencji.

- „pisemne uzasadnienie wyroku stanowi jego integralną część, spełniając różne funkcje procesowe i pozaprocessowe” — SN, postanowienie z 12 grudnia 2023 r., II PZ 8/23 .
- „uzasadnienie jako intelektualne i prawne podłoże decyzji sądowej istnieje w chwili jej podejmowania (...), a następnie przez ujawnienie staje się w ten sposób samoistnym aktem jurysdykcyjnym” — SN, postanowienie z 18 listopada 2015 r., III CSK 237/15 .
- rozbieżność między sentencją a uzasadnieniem „nie jest też takiego rodzaju, że pozwalałaby zasadnie i jednoznacznie przyjąć prymat treści sentencji nad uzasadnieniem” — SN, wyrok z 4 grudnia 2018 r., II KK 115/18 .

Nie sposób traktować uzasadnienia wyroku jedynie jako elementu technicznego lub drugorzędnego wobec sentencji, jeżeli chodzi o odczytanie treści tego samego orzeczenia. W świetle nowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego uzasadnienie stanowi integralną część wyroku, ujawniającą motywy stanowiące jego intelektualne i prawne podłoże, a przez to współdecydującą o rozumieniu sentencji w ramach tego samego aktu orzeczniczego.

Skoro Sąd Najwyższy wskazał, że pisemne uzasadnienie wyroku „stanowi jego integralną część, spełniając różne funkcje procesowe i pozaprocessowe”, to nie ma podstaw do deprecjonowania jego znaczenia przy ustalaniu sensu i zakresu rozstrzygnięcia zawartego w sentencji. Dalej, skoro Sąd Najwyższy wyjaśnił, że uzasadnienie jako intelektualne i prawne podłoże decyzji sądowej przez ujawnienie „staje się w ten sposób samoistnym aktem jurysdykcyjnym”, to uzasadnienie w obrębie tego samego wyroku nie może być sprowadzane do roli wyłącznie pomocniczej.

W realiach naszych dwóch powołanych wyroków o powadze rzeczy osądzonej z 28.10.2011r. o sygn. akt VI I ACa 1324/10 wydanym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny a później potwierdzony Postanowieniem Sądu Najwyższego z 25.04.2013r. Sygn. akt I CSK607/12 oraz z 2 czerwca 2020r. o sygn. akt I ACa 446/19 wydanego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny, a później potwierdzony Postanowieniem SN, uzasadnienie wyroku nie może być traktowane jako element podrzędny wobec sentencji, skoro to właśnie ono ujawnia rzeczywistą treść decyzji sądu, tok rozumowania prowadzący do rozstrzygnięcia oraz granice jego prawidłowej interpretacji. W świetle przywołanych orzeczeń Sądu Najwyższego należy przyjąć, że w ramach tego samego wyroku uzasadnienie ma znaczenie co najmniej równorzędne z sentencją dla ustalenia rzeczywistej treści orzeczenia, a w razie rozbieżności między obiema częściami wyroku nie jest dopuszczalne automatyczne przyznanie bezwzględnego pierwszeństwa samej sentencji.

Załącznik:

Skarga z dnia 5.05.2026 skierowane do Sądu Rejonowego w Otwocku o sygn. akt I Co 388/20, o tej sygnaturze prowadzone jest całe postępowanie egzekucyjne od samego początku z roku 2020r. do chwili obecnej.

Włodzimierz Stepków
Włodzimierz Stepków

Ewa Stepków

POTWIERDZENIE NADANIE Poczta Polska
przesyłki poleconej nr (00)859007734592237038

NADAWCA: *Włodzisław Stępień*
ul. Kawstanowa 1A

05-420 *Żdżefów*
kod pocztowy miejscowość

Potwierdzenie doręczenia albo zwrotu dla nadawcy
SMS/E-MAIL

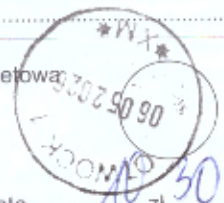
ADRESAT: *Prokuratura Rejonowa w Otwocku*
ul. Powstańców Warszawy 15

05-400 *Otwock*
kod pocztowy miejscowość

Awizo dla adresata
SMS/E-MAIL

Potwierdzenie odbioru Priorytetowa
 S M L Format

Masa kg g Opłata zł gr

e/a

Ewa Stepków i Włodzimierz Stepków
zam. ul. Kasztanowa 1A, 05-420 Jozefów
wg aktualnego wpisu w dziale II księgi wieczystej
jako prawomocni właściciele nieruchomości
wg KW WA1O/00020232/7

5.05.2026r.

Polecony – 3 egz.

Sygn. akt I Co 388/20

Sąd Rejonowy w Otwocku
I Wydział Cywilny
ul. Armii Krajowej 2
05-400 Otwock

Do wiadomości:

- 1/ Prokurator Rejonowy w Otwocku, ul. Powstańców Warszawy 15, 05-400 Otwock
- 2/ Prezydent Rz. P.
- 3/ Domena: <https://25latwalki.pl>

SKARGA

na Postanowienie Referendarza sądowego z dnia 16.04.2026r. otrzymane w dniu 30.04.2026r. o w/w sygn. akt, w sprawie z wniosku Tora IT spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej-akcyjnej w Chorzowie przy udziale w/w, Ewy Marty Rusak, Joanny Boneckiej – nadzór nad egzekucją z nieruchomości w Józefowie KW WA1O/00020232/7, **w przedmiocie czterech skarg na komornika sądowego Ewy Marty Rusak wymienionych w /w Postanowieniu Referendarza sądowego, a odnoszących się do tych samych postanowień komornika o sygn. akt Km 1040/20 i sygn. akt I Co 388/20**

Skarżących w ten sposób składają łączne zarzuty na uzasadnienia podane w tych postanowieniach referendarza z dnia 14 kwietnia 2026r. i wnioskuje o ich oddalenie, oraz potwierdzają w całości wniesione skargi na postanowienia komornika.

- nie ma czegoś takiego jak prowadzenie odrębnego postępowania przez inną kancelarię komorniczną w sprawie Km 38/25 w sytuacji kiedy **wyłącznie komornik Km 1040/20** prowadzący to postępowanie od 5,5 roku ma prawo do prowadzenia egzekucji do samego końca. KPC to potwierdza. W tej sytuacji prawnej Komornik Km 1040/20 mając prawną wiedzę o nie zakończonych prawomocnie postępowaniach sądowych, uchylając się bezprawnie od dalszego prowadzenia postępowań egzekucyjnych, rażąco naruszył prawo.

Co do zasady **nie** powinno się traktować egzekucji z tej samej nieruchomości jako dwóch całkowicie niezależnych postępowań komorniczych, jeśli chodzi o egzekucję z nieruchomości już zajętej. KPC przewiduje, że egzekucję z nieruchomości prowadzi komornik właściwy według położenia nieruchomości. Od samego początku do końca Nie można tworzyć odrębnego równoległego postępowania co do tej samej nieruchomości.

Art. 921 § 2 KPC stanowi a art. 927 § 1 KPC mówi wprost, że z postępowaniem wszczętym na wniosek jednego wierzyciela nie można prowadzić dwa całkowicie niezależne postępowania komornicze prowadzone równoległym, a tak jest w naszym przypadku.

W KPC mowa jest raczej o sprzedaży licytacyjnej albo o przejęciu nieruchomości na

W. Stepków

własność przez uprawnionego wierzyciela w określonych sytuacjach, np. po bezskutecznej licytacji, co miało miejsce. Samo zaspokojenie wierzytelności hipotecznej następuje przez egzekucję z nieruchomości i podział sumy uzyskanej z jej sprzedaży, a **nie przez dowolne „odrębne” postępowanie eksmisyjne oderwane od podstawy nabycia prawa do lokalu lub nieruchomości, co nieuprawnienie miało miejsce.**

- Postanowienie o przysądzeniu własności jaki otrzymał Komornik, nie zawierało art. 999 kpc w oparciu o który może działać komornik. Jednocześnie Komornik Km1040/20 i Sąd wiedzieli że nie jest zakończone prawomocnie zażalenie z dnia 10. marca 2025r. skierowane do sądu II instancji na postanowienie o przysądzeniu własności a więc nie było prawomocności i komornik nie miał prawa do wydania postanowienia o opróżnieniu nieruchomości.

- W dniu 26 czerwca 2025r. ze sprawy I Co 1254/25 nastąpiło zawieszenie postępowania egzekucyjnego – i powiązane z tym zawieszeniem **wniosku Sądu skierowanego do skarżących w przedmiocie o ustalenie lub nieistnienie stosunku prawnego lub prawa wg Art. 189 kpc. o Sygn. akt I C 436/25**

Do chwili obecnej brak prawomocnego orzeczenia sądu o Sygn. akt I C 436/25 odnoszącego się także do wniosku o zabezpieczenie złożonym w tym pozwie, a ma to istotny wpływ na wydanie przez Sąd orzeczenia o odwieszenie tego zawieszenia, czego dotychczas Sąd nie uczynił.

Oznacza to, że dalsze działania Komornika Km 1040/20 i komornika Km 38/25 są nieuprawnione także z tej przyczyny.

Zawieszenie stanowi przeszkodę do podejmowania dalszych czynności egzekucyjnych i że komornik nie powinien wykonywać nowych czynności poza tymi, które służą podjęciu postępowania. To wzmacnia wnioski, że po uzyskaniu wiadomości o zawieszeniu komornik nie może bezpiecznie kontynuować eksmisji tak, jakby tej informacji nie było. Jeżeli właściciel przekazał komornikowi odpis postanowienia, urzędowe pismo albo inny dokument jasno potwierdzający zawieszenie, to powoływanie się przez komornika na brak wiedzy jest niedopuszczalne. A w ten nieuprawniony sposób działał Komornik Km 1040/20

Sam fakt, że komornik „nie wyraża zgody na zawieszenie”, nie zastępuje skutecznego orzeczenia sądu i nie niweczy jego mocy, jeśli sąd wydał rozstrzygnięcie wiążące dla komornika. Zawieszenie oznacza, że komornik nie powinien prowadzić dalszych czynności egzekucyjnych. Komornik powinien wydać postanowienie o zawieszeniu i wstrzymać dalsze działania egzekucyjne. Oznacza to także, że postanowienia komornika Km 38/25 o prowadzeniu eksmisji w tym eksmisji doknanej w dniu 21.10.2025r. **są także nieuprawnione w tym przypadku, ponieważ także te działania eksmisyjne może prowadzić wyłącznie komornik Km 1040/20. a jeżeli ich nie prowadził, to oznacza, że popełnił rażące uchybienie procesowe.**

- Skarżący wnieśli w dniu 10 marca 2025r. do Sądu II Instancji Zażalenie o sygn. akt I Co 388/20 (Sk.Ref. 86/24 do Km 1040/20 na Postanowienie Sądu I instancji z dnia 18 lutego 2025r. w przedmiocie wydanego przez referendarza sądowego Postanowienia o „ przysądzeniu własności:” Zażalenie to zostało nieuprawnienie wstrzymane przez Sąd I instancji z przyczyn następujących:

* naruszenie art. 998 § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że postanowienie Sądu z dnia 18 lutego 2025 r. nie podlega dalszemu zaskarżeniu, mimo że na postanowienie co do przysądzenia własności przysługuje zażalenie;

* naruszenie art. 767(3a) k.p.c. przez takie zastosowanie skutków rozpoznania skargi na

orzeczenie referendarza sądowego, które doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że wydane następnie postanowienie Sądu w przedmiocie przysądzenia własności jest niezaskarżalne, a także poprzez nie rozpatrzenie istotnych dla sprawy zarzutów, dowodów, podstaw prawnych itd.

* naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na odmowie dopuszczenia dalszej kontroli instancyjnej postanowienia z dnia 18 lutego 2025 r., mimo że ustawa przewiduje zażalenie na postanowienie co do przysądzenia własności. Powinno nastąpić uchylene w całości zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 18 lutego 2025r.

* błędne przyjęcie, że późniejsze postanowienia Sądu Rejonowego mogły skutecznie opierać się na założeniu prawomocności formalnej i niezaskarżalności postanowienia z dnia 18 lutego 2025 r., podczas gdy takie założenie pozostaje sprzeczne z art. 998 § 2 k.p.c. W związku z tym późniejsze postanowienia Sądu w zakresie, w jakim opierały się na założeniu niezaskarżalności albo braku dopuszczalności dalszego zażalenia, **zostały wydane na błędnym założeniu procesowym i nie mogą wywoływać skutków prawnych w tym zakresie.**

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano bowiem, że w szczególnym trybie wynikającym z art. 767(3a) k.p.c. sąd rozpoznający skargę na orzeczenie referendarza sądowego wydaje postanowienie, w którym zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy albo zmienia. Istota naruszenia polega jednak na tym, że przedmiotem rozstrzygnięcia było **przysądzenie własności nieruchomości**. Zgodnie z art. 998 § 2 k.p.c. na postanowienie co do przysądzenia własności przysługuje zażalenie. Ograniczeniu podlega jedynie zakres zarzutów odnoszących się do uchybień sprzed uprawomocnienia się przybicia, nie zaś sama dopuszczalność środka zaskarżenia.

W tej sytuacji nie było podstaw do przyjęcia, że postanowienie Sądu z dnia 18 lutego 2025 r., wydane po rozpoznaniu skargi na orzeczenie referendarza sądowego, stało się postanowieniem całkowicie niezaskarżalnym. **Skoro rozstrzygnięcie dotyczyło przysądzenia własności, ustawa przewiduje dalszą kontrolę instancyjną w drodze zażalenia do Sądu II Instancji.**

Z tych samych względów wadliwe są także późniejsze postanowienia Komornika Sądowego Km 1040/20 i Km 38/25 oraz Sądu Rejonowego odnoszące się do postanowienia z dnia 18 lutego 2025 r., jeżeli opierały się one na założeniu jego niezaskarżalności, ostateczności albo niedopuszczalności dalszego środka zaskarżenia. Takie rozstrzygnięcia zostały wydane na błędnym założeniu procesowym i nie mogą wywoływać skutków prawnych w takim zakresie, w jakim odmawiają skarżącym prawa do dalszej kontroli instancyjnej.

Z tych samych względów należu uznać i wnosimy za niedopuszczalne Postanowienie „samozwańczego” nie mające niż wspólnego ze sprawą Postanowienie obcego Komornika o eksmisji egzekucyjnej znak Km 38/25 Pana Grzegorza Kmiecickiego z dnia 21 marca 2025r. oraz jego późniejsze postanowienia w przedmiocie eksmisji.

Stanowisko to pozostaje zgodne zarówno z konstrukcją art. 767(3a) k.p.c., jak i z art. 998 § 2 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów określa sposób rozpoznania skargi na orzeczenie referendarza w postępowaniu egzekucyjnym, drugi zaś przesądza o zaskarżalności postanowienia co do przysądzenia własności. Nie można więc z samego trybu rozpoznania skargi wyprowadzać wniosku, że dalsze zażalenie zostało ustawowo wyłączone.

Wobec powyższego zaskarżone postanowienie powinno zostać uchylone, a późniejszym postanowieniom opartym na błędnym założeniu niezaskarżalności tego orzeczenia nie należy przypisywać skutków prawnych w zakresie ograniczającym prawo skarżących do wniesienia zażalenia. Sąd kiedy otrzymał Zażalenie z dnia 10.03.2025r. Skierowane do Sądu II instancji, musiał się zorientować, że „obnaża” ono całość nieuprawnionych działań Sądu poczynszy od

dnia wniesienie skargi do Sądu z dnia 9 listopada 2023r. do chwili obecnej. Dlatego też Sąd postanowił o wstrzymanie tego zażalenia i natychmiastowe w „pośpiechu” wydanie tytułu prawomocności Postanowieniu z dnia 22 listopada 2024. o przysądzeniu własności, nawet bez daty tej prawomocności i bez wskazania art. 999 kpc które musiałoby być podstawą dla samozwańczego komornika Km 38/25 z innej kancelarii komorniczej o opróżnieniu nieruchomości, a **NIE UZASADNIAŁY PRWNIE JEGO DZIAŁANIA.**

Za te nieuprawnione działania ponosi winę Komornik Km 1040/20 który wystąpił do Sądu o preawomocność tytułu wykonalności, lecz uchybił prawu nie kontynuując dalszego działania egzekucyjnego, ponieważ miał prawną świadomość że nie zakończone zostały prawomocnie inne postępowania sądowe z procesu egzekucyjnego.

Sąd nie powinien stwierdzać prawomocności orzeczenia, jeśli skutecznie wniesione zażalenie jeszcze nie zostało rozpoznane

- temat pozwu o pozbawienie tytułu wykonalności.

Właśnie ze względu na nieuprawnione wstrzymanie przez Sąd zażalenia z dnia 10.03.2025r. , skarżący zostali zmuszeni do wystąpienia z pozwem o pozbawienie wykonalności dwóch tytułów wykonalności, **pierwszego** z dnia 3 lipca 2020r. do Nakazu Zapłaty I Nc 57/07 z 3.08.2007r. w weksla **stanowiącego tytuł egzekucyjny**, **drugiego** z dnia 22 listopada 2024r. o przysądzeniu własności – nie mającego waloru prawomocności w wyniku postępowań sądowych prowadzonych do Km 1040/20 (patrz m.innymi uzasadnienie do zażalenia z 10.02.2025r..)

Nastąpiło przedawnienie roszczenia z pierwszego tytułu z dniem 1.04.2008r, a więc po wystawieniu tytułu z 3.08.2007r., o czym posiadali świadomość prawną obydwaj komornicy Km 1040/20 od samego początku wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a drugi Km 38/25 w wyniku otrzymania kopii pozwu o pozbawienie wykonalności i innych skarg na tego komornika do Sądu.

Najważniejszym orzeczeniem systemowym pozostaje uchwała Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2019 r., III CZP 63/18. SN przesądził w niej, że zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem, jeżeli przedawnienie nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego, może stanowić podstawę powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. To rozróżnienie ma duże znaczenie w sprawach, w których dłużnik próbuje połączyć zarzut wadliwego sprostowania z zarzutem dawnego przedawnienia stosunku podstawowego. Jeżeli natomiast chodzi o zdarzenia następcze wobec tytułu, w tym przedawnienie po jego powstaniu, art. 840 k.p.c. pozostaje właściwą drogą, z **jakiej już musiał skorzystać skarżący wobec nieuprawnionego zaniechania rozpatrzenia tego zarzutu od samego początku przez Sąd Rejonowy w Otwocku w ramach pierwszej skargi na komornika z dnia 17 Grudnia 2020r. o sygn. akt I Co 388/20.**

Sąd miał świadomość prawną, że postępowanie egzekucyjne jest prowadzone w oparciu o tzw.: sprostowany” Nakaz Zapłaty I Nc 57/07 wydany z weksla Postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 7 lutego 2019r. Postępowanie „ sprostowane” nie przerwało biegu przedawnienia

Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (potwierdzonym m.in. uchwałą III CZP 60/16 z 2016 r.) przesądził, że **czynność procesowa przerywa bieg przedawnienia wyłącznie w stosunku do osób, które były stronami tego postępowania.**

Skoro sądy apelacyjne z 2009r., 2011r. 2017r. I wyrok Sądu Apelacyjnego o powadze rzeczy

osądzonej z 2011r. także zakazujący sprostowania tego nakazu wydanego z weksla na mocy art. 350 kpc i popartego przez SN w 2013r. orzekły, że skarżący postępowania nakazowego i postępowania o sprostowanie, to:

- żadne z tych postępowania nie mogło skutecznie przerwać biegu przedawnienia w stosunku do skarżących
- wniosek o sprostowanie złożony przez wierzyciela, jeżeli skarżący nie byli stroną nakazu wydanego z weksla - nie jest czynnością „przed sądem” przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia przeciwko skarżącym w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Brak przerwania przedawnienia oznacza, że termin biegł nieprzerwanie od daty uprawomocnienia się nakazu. Jeżeli np. nakaz uprawomocnił się w 2007 r., to 10-letni termin upłynąłby w 2017 r., zaś po nowelizacji z 9 lipca 2018 r. i tak zastosowanie miałyby krótszy termin (upłynięty już wcześniej). Nawet gdyby hipotetycznie uznać, że sprostowanie było procesowo dopuszczalne (czemu przeczy cały opisany stan prawny), to **sprostowanie orzeczenia nie kreuje nowego tytułu egzekucyjnego ani nie otwiera na nowo biegu przedawnienia**. Sprostowanie poprawia jedynie oczywistą omyłkę — nie jest nowym orzeczeniem i nie powoduje biegu nowego terminu.

- Skarżący już w swojej pierwszej skardze na komornika Km 1040/20 wniesionej do Sądu z dnia 17 Grudnia 2020r. Sygn. akt I Co 388/20 powołali zarzuty i dowody prawne w postaci prawomocnego wyroku o powadze rzeczy osądzonej, o nakazie wystawionym z weksla, o przedawnieniu, o wyroku TSUE nakazującym sądowi badanie nakazu zapłaty wydanego z weksla w tym m.in. innymi przedawnienia, a Sąd tego wyroku nie wykonał do chwili obecnej. **w sprawach konsumenckich, powołanie standardu TSUE wymagającego realnej sądowej kontroli stosunku podstawowego mimo formalnego oparcia roszczenia na wekslu.**

Po 2019 r. w sprawach wekslowych znaczenie ma także status dłużnika. Orzecznictwo TSUE i wynikające z niego orzeczenia krajowe wyraźnie wzmacniają ochronę konsumenta, zwłaszcza tam, gdzie weksel in blanco zabezpieczał umowę pożyczki lub kredytu konsumenckiego. W takiej konfiguracji sąd nie powinien poprzestać na formalnej kontroli weksla, lecz powinien uwzględnić możliwość badania stosunku podstawowego i klauzul abuzywnych.

Sąd Rejonowy w Otwocku posiada całą dokumentację związaną z w/w prawomocnymi wyrokami i postanowieniami sądów apelacyjnych i popełnił rażąco błąd procesowy że nie rozpatrzył wniesionych zarzutów oraz tych wyroków i nie badał przedawnienia z samego nakazu, z weksla i zapłaty z weksla, oraz braku możliwości sprostowania tego nakazu zapłaty I Nc 57/07 wydanego z weksla na podstawie prawomocnego wyroku z 2011r. I popartego Postanowieniem Sądu Najwyższego z 2013r.

Sąd egzekucyjny ma bezwzględny obowiązek uwzględniania z urzędu prawomocnych orzeczeń sądowych na mocy art. 365 k.p.c., który nakłada na sądy i organy państwowe obowiązek respektowania prawomocnych wyroków bez możliwości ich ponownego badania. To nie jest kwestia uznaniowości — jest to norma bezwzględna, wiążąca każdy sąd, w tym egzekucyjny.

Ta sprawa jest wyjątkowo poważna — mamy tutaj zbieg kilku silnych

argumentów prawnych jednocześnie:

- **prawomocne wyroki** przesądzające o braku legitymacji procesowej,
- **niedopuszczalne sprostowanie** wbrew wcześniejszym orzeczeniom,
- **brak przerwania przedawnienia** wobec osoby niebędącej stroną,
- **zaniechanie sądu przez 5 lat mimo zgłoszonych zarzutów.**

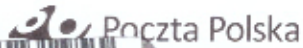
- Sąd dopuścił się rażącego złamania prawa wobec 5-letniego i nadal istniejącej przewlekłości postępowania w przedmiocie pozwu procesowego o sygn. akt I C 158/21 o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnych, a mającym istotny prawny wpływ na możliwość uniknięcia całego postępowania egzekucyjnego. Ta przewlekłość postępowania została potwierdzona Postanowieniem Sądu Okręgowego arszawa Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny. To uzgodnienie ma na celu udowodnienie roszczenia Nabywcy wierzytelności w **kwocie wyłącznie 100.000 zł. zgodnie z wyrokiem prawomocnym z dnia 2.06.2020r.** a nie do nieuprawnionego roszczenia egzekucyjnego w kwocie **ponad 6 milionów złotych,** oraz doprowadzenia do ogromnej szkody majątkowej i moralnej dla skarżących.

BIORĄC POD UWAGĘ CAŁOŚĆ NIEUPRAWNIONEGO POSTĘPOWANIA PRZEZ KOMORNIKÓW I SĄD REJONOWY W OTWOCK SPRAWA TA MA CHARAKTER ZBRODNI SĄDOWEJ ORAZ NARUSZENIA ART. 231 PAR. 1 kk. i DOPROWADZENIA NA WIELKĄ SZKODĘ MAJĄTKOWĄ SKARŻĄCYCH.

Włodzimierz Stepkó
Włodzimierz Stepków

Ewa Stepkó
Ewa Stepków

POTWIERDZENIE NADANIA

przesyłki polecon (00)859007734592236789

NADAWCA: *Włodzisław Stępień*
ul. Kesztewowa 1A

05-420 *Żozaków*
kod pocztowy miejscowość

Potwierdzenie doręczenia albo zwrotu dla nadawcy

SMS/E-MAIL

ADRESAT: *Szol. Rejonowy w Otwocku*
I Wydział Cywilny
ul. Armii Krajowej 2

05-400 *Otwock*
kod pocztowy miejscowość

Awizo dla adresata

SMS/E-MAIL

Potwierdzenie odbioru Priorytetowa

S M L Format

Masa kg g Oplata *7 80* zł gr

